

Arrest

nr. 288 500 van 4 mei 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE BUISSET
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 juli 2022 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2023.

Gelet op het tussenarrest van 30 maart 2023 met nr. 286 848, waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat M. DE BUISSET, en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 december 2021 dient verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Treffers in het Eurodac-systeem tonen aan dat verzoekers vingerafdrukken op 27 juli 2020 vanwege illegale binnenkomst in Malta werden geregistreerd, alsook dat hij aldaar op 19 april 2021 internationale bescherming vroeg.

1.3. Op 13 januari 2022 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Maltese autoriteiten op grond van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot

vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 20 januari 2022 stemmen de Maltese autoriteiten in met dit terugnameverzoek op basis van artikel 18 (1) b van de Dublin III-verordening.

1.5. Op 14 februari 2022 treft verweerder een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) op grond van de vaststelling dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Malta toekomt. Hiertegen werd een schorsings- en annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat is gekend onder rolnummer X.

1.6. Op 8 juli 2022 treft verweerder een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Deze beslissing wordt aangetekend verzonden via de post op 20 juli 2022 en wordt blijkens de gegevens van E-tracker uitgereikt op de gekozen woonplaats op 1 augustus 2022.

Dit is thans de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Overwegende dat de persoon die verklaart te heten [S.A.N.] geboren te [M.], op [...] 1997 en van nationaliteit te zijn : Eritrea het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 08.07.2022

Overwegende dat op 20.01.2022 een akkoord werd bekomen van lidstaat Malta op grond van artikel 18(1) b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna Dublin III Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublin III Verordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin III Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin III Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 15.02.2022 een beslissing ‘bijlage 26quater’ werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 08.07.2022 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin III Verordening omdat:

De betrokkene was op 14.02.2022 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De betrokkene kreeg op 15.02.2022 rechtstreeks kennis van deze beslissing.

De betrokkene diende op 22.02.2022 een verzoek tot vernietiging van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) d.d. 14.02.2022 in. In het verzoekschrift wordt gemeld dat de betrokkene verblijft te “[plaatsnaam, straatnaam en huisnummer]” en wat de beroepsprocedure betreft woonplaats kiest te “1831 Diegem Pegasuslaan 5” te weten het adres van het kabinet van zijn advocaat.

Op 25.02.2022 2020 werd de betrokkene toegewezen aan het opvangcentrum van Arendonk met toepassing van de instructie van Fedasil van 01.10.2020 betreffende het terugkeertraject en de toewijzing aan een open terugkeerplaats, maar de betrokkene bood zich daar niet aan (‘no show’).

Op 08.03.2022 deelde de betrokkene via zijn advocaat mee dat hij zou gaan verblijven te [straatnaam en nummer] 5501 Lisogne.

De politie van de zone 'Haute Meuse' verrichtte op 30.06.2022 om 14:26u een controle op het bovenvermelde adres in [plaatsnaam], maar de betrokkene werd niet aangetroffen. De politie verrichtte op 01.07.2022 om 8:30u een controle op het bovenvermelde adres in Lisogne waarbij de betrokkene niet werd aangetroffen. De bewoner van het pand deelde de politie mee dat de betrokkene er op dat ogenblik niet verblijft, maar in feite bij vrienden verblijft. Precieze gegevens betreffende die verblijfplaats werden niet meegedeeld. Bij een derde controle, die plaatsvond op 03.07.2022 om 12:30u werd de betrokkene evenmin aangetroffen. Gelet hierop kan bezwaarlijk worden geoordeeld dat de betrokkene zich beschikbaar toont ten overstaan van de diensten die moeten toezien op de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft. Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat.

De betrokkene diende zich niet aan in het opvangcentrum van Arendonk en bleek bij drie controles niet aanwezig op de door hem meegedeelde verblijfplaats.

Hij maakte geen nieuwe verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten.

Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker volgende schendingen op:

- des articles 51/5 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;
- des articles 27 et 29 du Règlement Dublin III établissant les critères et mécanismes de détermination de l'État membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale introduite dans l'un des États membres par un ressortissant de pays tiers ou un apatride ;
- du principe de bonne administration, dont le devoir de soin et de minutie ;"

Hij betoogt als volgt:

"Première branche

Rappel des principes

Sous la section VI, intitulée « transferts », le §2 de l'article 29, intitulé « modalités et délais » du Règlement Dublin III se lit comme suit :

2. Si le transfert n'est pas exécuté dans le délai de six mois, l'État membre responsable est libéré de son obligation de prendre en charge ou de reprendre en charge la personne concernée et la responsabilité est alors transférée à l'État membre requérant. Ce délai peut être porté à un an au maximum s'il n'a pas pu être procédé au transfert en raison d'un emprisonnement de la personne concernée ou à dix-huit mois au maximum si la personne concernée prend la fuite

La décision entreprise se réfère à l'arrêt Jawo de la Cour de Justice de l'Union européenne (C-163/17 du 19.3.2019), en en faisant une lecture partielle.

Dans cet arrêt, la Cour était invitée à répondre à la question suivante :

Un demandeur d'asile ne prend-il la fuite, au sens de l'article 29, paragraphe 2, seconde phrase, du règlement [Dublin III], que lorsqu'il se soustrait délibérément et à dessein aux autorités nationales compétentes pour procéder à son transfert, afin d'y faire échec ou de le rendre plus difficile, ou suffit-il qu'il cesse de séjourner, pendant une période relativement longue, dans le logement qui lui a été attribué et que l'autorité ne soit plus informée de l'endroit où il se trouve et que, en conséquence de cela, un transfert projeté ne puisse être mis à exécution ?

En bref, suffit-il que la personne ne soit plus dans le logement qui lui a été attribué pour une période prolongée, ou doit-elle aussi avoir l'intention de se tenir hors de portée des autorités responsables de son transfert afin de l'empêcher ou de le compliquer ?

Ou : seul l'élément matériel (objectif) (ne pas se trouver dans le foyer assigné) est-il suffisant, ou un élément moral (subjectif, intentionnel) est-il également requis (l'intention de se soustraire au transfert).

La Cour de justice a souligné dans l'arrêt Jawo que la prolongation de la période de transfert est une exception (arrêt, §60), qui doit donc être interprétée de manière restrictive (Conclusions de l'Avocat Général, §59).

L'avocat Général a estimé que l'élément matériel est suffisant en soi, car ce serait aller trop loin que d'exiger également la preuve d'une "intention subjective" de la personne (Conclusions, §61 et 68).

La Cour a trouvé un équilibre entre élément matériel et élément subjectif en répondant comme suit à la question posée :

L'article 29, paragraphe 2, seconde phrase, du règlement (UE) no 604/2013 du Parlement européen et du Conseil, du 26 juin 2013, établissant les critères et mécanismes de détermination de l'État membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale introduite dans l'un des États membres par un ressortissant de pays tiers ou un apatride, doit être interprété en ce sens qu'un demandeur « prend la fuite », au sens de cette disposition, lorsqu'il se soustrait délibérément aux autorités nationales compétentes pour procéder à son transfert, afin de faire échec à ce dernier. Il peut être présumé que tel est le cas lorsque ce transfert ne peut être mis à exécution en raison du fait que ce demandeur a quitté le lieu de résidence qui lui a été attribué sans avoir informé les autorités nationales compétentes de son absence, à condition qu'il ait été informé de ses obligations à cet égard, ce qu'il appartient à la juridiction de renvoi de vérifier. Ledit demandeur conserve la possibilité de démontrer que le fait qu'il n'a pas avisé ces autorités de son absence est justifié par des raisons valables et non pas par l'intention de se soustraire à ces autorités.

Outre l'élément matériel (la personne ne se trouve pas à l'adresse qui lui a été attribuée), un élément moral et intentionnel est également requis (se soustraire délibérément aux autorités). Toutefois, selon la Cour, une fois que l'élément matériel a été rempli, il existe une présomption réfragable que l'élément intentionnel a également été rempli.

La Cour européenne souligne qu'il est important à cet égard que l'adresse de la personne concernée ait été communiquée aux autorités et que la personne concernée ait été informée de ses obligations :

62. Partant, afin d'assurer le fonctionnement effectif du système de Dublin et la réalisation des objectifs de celui-ci, il doit être considéré que, lorsque le transfert de la personne concernée ne peut être mis à exécution en raison du fait que celle-ci a quitté le lieu de résidence qui lui a été attribué, sans qu'elle ait informé les autorités nationales compétentes de son absence, ces dernières sont en droit de présumer que cette personne avait l'intention de se soustraire à ces autorités dans le but de faire échec à son

transfert, à condition, toutefois, que ladite personne ait été dûment informée des obligations lui incombant à cet égard.

63. Dans ce contexte, il convient de relever que, en application de l'article 7, paragraphes 2 à 4, de la directive accueil, les États membres, ainsi que la République fédérale d'Allemagne semble l'avoir effectivement fait, peuvent limiter la possibilité, pour les demandeurs d'asile, de choisir leur lieu de résidence et exiger de ces derniers l'obtention d'une autorisation administrative préalable pour quitter ce lieu. En outre, selon l'article 7, paragraphe 5, de cette directive, les États membres imposent aux demandeurs de communiquer leur adresse aux autorités compétentes et de notifier à celles-ci tout changement d'adresse dans les meilleurs délais.

64 Cependant, en vertu de l'article 5 de la directive accueil, les États membres doivent informer les demandeurs de ces obligations. En effet, il ne saurait être reproché à un demandeur d'avoir quitté le lieu de résidence qui lui a été attribué sans en avoir informé les autorités compétentes et, le cas échéant, sans avoir sollicité de celles-ci une autorisation préalable, si ce demandeur n'avait pas été informé desdites obligations. Il appartient, en l'occurrence, à la juridiction de renvoi de vérifier que le requérant au principal a été effectivement informé de telles obligations.

65 En outre, dans la mesure où l'existence de raisons valables justifiant le fait que le demandeur n'a pas informé les autorités compétentes de son absence ne saurait être exclue, celui-ci doit conserver la possibilité de démontrer qu'il n'avait pas l'intention de se soustraire à ces autorités.

Enfin, l'Avocat Général et Cour rappellent que l'interprétation d'une notion autonome du droit de l'Union repose avant tout sur le sens des termes utilisés, dans les différentes versions linguistiques. Prendre la fuite implique, selon le sens commun de ces termes, que la personne se cache ou ne peut plus être trouvée.

En résumé, les éléments suivants doivent être présents pour que le demandeur de protection internationale qui a fait l'objet d'une décision de transfert dans le cadre du Règlement Dublin III puisse être taxé d'être en "fuite" au sens de l'article 29, paragraphe 2, du Règlement :

- 1) l'élément matériel : la personne ne se trouve plus à l'adresse qui lui a été attribuée ;
- 2) l'élément intentionnel : la personne se soustrait délibérément à la procédure de transfert.

Si l'élément matériel constitue une présomption réfragable que l'élément intentionnel est rencontré, l'élément intentionnel ne crée aucune présomption à l'égard de l'élément matériel. Ce dernier (selon le sens commun : le constat que la personne se cache ou ne peut plus être trouvée) est par conséquent toujours exigé.

Interprétation des principes par la partie adverse

Le raisonnement de la partie adverse dans la décision entreprise est le suivant : la partie requérante n'était pas présente lors des contrôles de police à l'adresse donnée ; (1) cela équivaut à une soustraction délibérée du transfert vers l'État membre responsable ; (2) ce qui équivaut à une "fuite" au sens de l'article 29, paragraphe 2, du règlement Dublin III.

Comme expliqué ci-dessus, ces deux raisonnements sont erronés et incompatibles avec l'article 29, paragraphe 2, du règlement Dublin III, dans son sens commun et tel qu'interprété par la Cour de Justice.

A la lecture de la décision, il convient d'effectuer plusieurs précisions suite à la lecture de la décision :

- Lors du contrôle de la police, la locataire du lieu a bien confirmé que le requérant habitait à l'adresse mentionnée mais s'était rendu chez des amis pour quelques jours
- Son avocat a pris contact avec les autorités belges en date du 9.7.2022 confirmant bien que le requérant habitait à [L.], et que lors des contrôles de la police, il était chez des amis.
- Il dépose une attestation rédigée par Madame [D.], de l'ASBL La Spirale affirmant que le requérant a participé de manière régulière aux activités proposées par l'association. Cette association se trouve à l'adresse suivante : Chaussée de Namur, 22 - 5360 Natoye, soit à environ 10 kilomètres de l'endroit où il séjourne. Cet élément confirme que le requérant résidait bien à l'adresse visitée (pièce 3).

- Les contrôles de la police ont été fait dans un laps de temps très courts (moins de 5 jours) et afin de vérifier si le requérant n'était pas chez des amis, il aurait été nécessaire de repasser plus tard que dans un délai de 5 jours.
- Il ne peut être attendu du requérant qu'il soit tout le temps à l'adresse donnée, et rien ne l'empêche de rendre visite à ses amis pendant plusieurs
- Un recours a été introduit par le requérant contre l'annexe 26quater et il a fourni sa nouvelle adresse en date du 8.3.2022
- Il ne peut être déduit de ces visites au domicile du requérant qu'il est en fuite et qu'il ne veut pas collaborer. Que du contraire, dès qu'il a dû quitter le centre, il a transmis son adresse et informé la partie adverse. Lors du passage au domicile, il a été précisé, que ce dernier habitait à l'adresse, mais qu'il s'était absenté.
- Il ne peut être déduit que le requérant essaye de soustraire aux autorités belges.

La décision attaquée et incompatibles avec l'article 29, paragraphe 2, du règlement Dublin III, dans son sens commun et tel qu'interprété par la Cour de Justice.

Il n'est pas contestable qu'en l'occurrence, l'élément matériel est absent (la partie requérante réside bien à l'adresse donnée. Il s'est absenté quelques jours pour aller chez des amis). Il ne peut non plus être conclu, selon le sens commun, qu'elle se cache ou ne peut plus être trouvée. Le locataire du bien a bien précisé qu'il habitait dans cette maison, mais qu'il était chez des amis. D'autre part, un contact a par la suite été pris avec l'OE pour confirmer que le requérant habitait bien à l'endroit et qu'il était chez des amis au moment de la visite de la police.

Force est de constater qu'il ne peut être conclu que le requérant ne se trouvait pas à l'adresse reprise et qu'il avait l'intention de se soustraire à son transfert. Les conditions reprises par la jurisprudence ne sont pas compétées.

Il résulte de ce qui précède que la décision entreprise viole les articles 27 et 29 du Règlement Dublin III, ainsi que les articles 3 et 13 de la CEDH et 4 et 47 de la Charte.

IX. Deuxième branche

Il est de jurisprudence constante de votre Conseil, à la suite de la jurisprudence de la Cour de justice de l'Union européenne, que toute appréciation de la question de savoir si une personne a pris la fuite doit se fonder sur un examen individuel (voir, entre autres, les arrêts n° 182.277 du 15.2.2017 et n° 212.212 du 12.11.2018).

Les motifs de la décision contestée sont presque entièrement basés sur le fait que la partie requérante n'était pas présente lors de l'unique contrôle de police qui a eu lieu. Le locataire du bien a bien confirmé que le requérant y habitait, mais qu'il était absent.

Elle n'a pas non plus tenu compte de la situation individuelle de la partie requérante et de sa situation (absence pour motif valable, il était chez des amis).

La décision entreprise, stéréotypée, ne résulte pas d'un examen individuel permettant de conclure à la fuite de la partie requérante. Elle viole le devoir de soin et de minutie qui repose sur la partie adverse, ainsi que les articles 29 du Règlement et 51/5 et 62 de la loi."

2.2. Verzoeker voert onder meer aan dat de bestreden beslissing onverenigbaar is met artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening en dat de verwerende partij niet tot een zorgvuldige feitenvinding kwam. Nadat hij uitgebreid is ingegaan op het arrest Jawo van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 (zaak C-163/17), benadrukt hij dat het in voormeld arrest aangestipte materiële element (de betrokkene bevindt zich niet meer op de hem toegewezen woonplaats) ontbreekt. Verzoeker lijst in dit verband de volgende concrete elementen op:

- tijdens de politiecontrole heeft een andere huurder van de plaats waar verzoeker verblijft bevestigd dat verzoeker op het opgegeven adres in Lisogne verblijft, maar dat hij op bezoek is bij vrienden voor enkele dagen;
- verzoekers advocaat heeft contact opgenomen met de Belgische autoriteiten op 9 juli 2022 en heeft bevestigd dat verzoeker in Lisogne woont en dat hij tijdens de politiecontroles bij vrienden was;

- verzoeker voegt als stuk 3 bij het verzoekschrift een attest, opgesteld door mevrouw D., van vzw La Spirale die bevestigt dat verzoeker op regelmatige wijze deelneemt aan de activiteiten georganiseerd door deze vzw die zich op ongeveer 10 km van verzoekers verblijfplaats bevindt;
- de politiecontroles vonden plaats binnen een korte tijdspanne (minder dan vijf dagen) en om na te gaan of verzoeker niet bij vrienden verbleef, zou het noodzakelijk zijn geweest om na vijf dagen te controleren;
- van verzoeker kan niet worden verwacht dat hij te allen tijde aanwezig is op het opgegeven verblijfsadres; niets weerhoudt hem ervan een bezoek van meerdere dagen aan zijn vrienden te brengen;
- verzoeker stelde een beroep in tegen de bijlage 26quater en hij heeft zijn nieuw verblijfsadres in Lisogne meegedeeld op 8 maart 2022;
- uit de huisbezoeken kan niet worden afgeleid dat verzoeker is ondergedoken en zijn medewerking niet wil verlenen; integendeel, op het ogenblik dat hij het opvangcentrum diende te verlaten, heeft hij zijn adres doorgegeven en verweerder geïnformeerd; tijdens de politiecontroles werd gepreciseerd dat verzoeker op het adres verblijft maar dat hij afwezig was.

2.3. Artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening waarop de bestreden beslissing is gebaseerd luidt als volgt:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit deze bepaling volgt dat de overdrachtstermijn enkel tot maximaal 18 maanden mag worden verlengd als de betrokken vreemdeling onderduikt.

2.4. Kernvraag in huidige betwisting is of verzoeker kon worden beschouwd als zijnde ondergedoken in de zin van artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening.

2.5. In het door beide partijen aangehaalde arrest Jawo stipte het Hof van Justitie aan dat de Dublin III-verordening geen definitie van het begrip ‘onderduiken’ bevat en hierover geen nadere toelichting verstrekt (overwegingen 53 en 54). Na een analyse kwam het Hof tot de volgende conclusie:

“Artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.”

2.6. Blijkens de bestreden beslissing beschouwt verweerder verzoeker als ondergedoken omdat hij zich niet aanmeldde in het opvangcentrum van Arendonk, omdat hij bij drie politiecontroles niet aanwezig bleek op de door hem op 8 maart 2022 meegedeelde verblijfplaats, een bewoner van het pand verklaarde dat hij in feite bij vrienden verblijft, verzoeker geen nieuwe verblijfplaats meer bekend maakte en geen contact opnam met verweerder.

2.7. Om te beginnen geeft de bestreden beslissing zelf aan dat de raadsman van verzoeker op 8 maart 2022, dus nadat verzoeker op 25 februari 2022 werd toegewezen aan het opvangcentrum in Arendonk, verzoekers nieuwe verblijfplaats in Lisogne heeft meegedeeld aan verweerder. Bijgevolg heeft verzoeker zijn adreswijziging kenbaar gemaakt aan verweerder en ziet de Raad niet in waarom het feit dat hij zich niet aanmeldde in het opvangcentrum van Arendonk hem ten kwade kan worden geduid. Dit lijkt verweerder blijkens zijn nota met opmerkingen ook zelf te beseffen, aangezien hierin kan worden gelezen: *“Het doorslaggevende element in het dossier is dat de politie van de zone ‘Haute Meuse’ driemaal zijn langsgeweest op het adres van verzoeker en verzoeker niet hebben kunnen aantreffen alsook heeft de bewoner van het pand verklaard dat verzoeker er niet verblijft! ”* Bijgevolg blijft de conclusie van verweerder in de nota met opmerkingen dat *“Gelet op het voorgaande volstaan de motieven, die niet*

betwist worden en die steun vinden in het administratief dossier, om de bestreden beslissing te schragen naar recht."

2.8. In de bestreden beslissing kan worden gelezen: *"De politie van de zone 'Haute Meuse' verrichtte op 30.06.2022 om 14:26u een controle op het bovenvermelde adres in Lisogne, maar de betrokkene werd niet aangetroffen. De politie verrichtte op 01.07.2022 om 8:30u een controle op het bovenvermelde adres in Lisogne waarbij de betrokkene niet werd aangetroffen. De bewoner van het pand deelde de politie mee dat de betrokkene er op dat ogenblik niet verblijft, maar in feite bij vrienden verblijft. Precieze gegevens betreffende die verblijfplaats werden niet meegedeeld. Bij een derde controle, die plaatsvond op 03.07.2022 om 12:30u werd de betrokkene evenmin aangetroffen. Gelet hierop kan bezwaarlijk worden geoordeeld dat de betrokkene zich beschikbaar toont ten overstaan van de diensten die moeten toezien op de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat."*

2.9. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan dat een andere bewoner van het pand op het adres waar hij verblijft, aan de politie verklaarde dat verzoeker hier wel degelijk verblijft, maar dat deze op het moment van de controle enkele dagen bij vrienden was. Dit betoog wordt ondersteund door een e-mail van 5 juli 2022 van inspecteur T.Q. van de politiezone Haute Meuse aan verweerder die zich in het administratief dossier bevindt en waarin de Raad leest *"[...] Le 01/07/2022 à 8.30 hrs, nous avons eu contact sur place avec la nommée [P.C.]. Elle nous signale que [S.A.N.] réside bien chez elle mais qu'il n'est pas présent pour le moment. Il serait chez des amis mais nous n'avons pas eu plus de renseignements.[...]"* (vrije vertaling: *"Op 01/07/2022 om 8u30 hebben we ter plaatse contact gehad met mevrouw P.C. Zij signaleert ons dat S.A.N. wel degelijk op haar adres verblijft maar op het moment niet aanwezig is. Hij zou bij vrienden zijn maar we hebben niet meer informatie."*). Aldus geeft de bestreden beslissing het verslag van inspecteur T.Q. niet zorgvuldig weer waar wordt gesteld dat de bewoner van het pand waar de controle werd verricht, zou hebben meegedeeld dat verzoeker *"er op dat ogenblik niet verblijft, maar in feite bij vrienden verblijft"*. De conclusie van verweerder dat verzoeker *"buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd"* steunt dus mede op een foutief weergegeven verklaring van een bewoner van het pand waar verzoeker verbleef. Deze verklaring wordt door verweerder in zijn nota omschreven als een deel van een doorslaggevend element. Dit betekent dat de bestreden beslissing deels doorslaggevend steunt op foutieve feitenvinding. Deze vaststelling volstaat op zich al om haar te vernietigen.

2.10. Daarenboven stelt de Raad samen met verzoeker vast dat de politiecontroles – dit gegeven vormt blijkens de nota van verweerder het andere deel van het doorslaggevend element – plaatsvonden binnen een zeer korte tijdspanne van minder dan vijf dagen, namelijk op 30 juni 2022, 1 juli 2022 en 3 juli 2022. Tussen de tweede en de derde controle zat slechts één dag terwijl bij de tweede controle werd aangegeven dat verzoeker bij vrienden was. Zoals verzoeker aangeeft in zijn verzoekschrift, kan niet redelijkerwijs verwacht worden dat hij de hele tijd op het opgegeven verblijfsadres verblijft en dat het hem niet zou zijn toegestaan vrienden te bezoeken en bij hen een paar dagen te blijven. De Raad volgt verzoeker dan ook dat het onzorgvuldig is om mede aan de hand van drie adrescontroles binnen een korte tijdspanne van vier dagen, daar waar werd aangegeven tijdens de tweede adrescontrole dat verzoeker op het gecontroleerde adres verblijft maar bij vrienden was, vast te stellen dat verzoeker *"buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd."*

2.11. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de raadsvrouw van verzoeker op 9 juli 2022 – daags nadat verweerder de bestreden beslissing nam, maar op een ogenblik dat deze nog niet betekend was aan verzoeker en hij er dus geen kennis van kon hebben – verweerder via een mailbericht het volgende kenbaar maakte: *"[...] Mijn cliënt woont effectief op het adres te: [straatnaam met nummer], Lisogne. Bij woonstcontrole door de politie was mijn cliënt bij een vriend in Antwerpen."* De raadsman van verzoeker contacteerde dus verweerder en bevestigde voordat de bestreden beslissing werd betekend, dat verzoeker nog steeds verbleef op het aangegeven verblijfsadres in Lisogne. Het blijkt niet dat verweerder sedert 9 juli 2022 nog adrescontroles liet uitvoeren in Lisogne. Het voormelde mailbericht dateert weliswaar van na de totstandkoming van de bestreden beslissing maar de Raad wijst op het arrest van het Hof van Justitie (Grote kamer) van 15 april 2021 in de zaak H. A. / Belgische Staat (zaak C-194/19), waarin werd gesteld: *"45. Wat in de tweede plaats het doeltreffendheidsbeginsel betreft, moet worden benadrukt dat een beroep tot nietigverklaring van een overdrachtsbesluit in het kader waarvan de aangezochte rechter geen rekening mag houden met omstandigheden die dateren van na de vaststelling van dat besluit en die beslissend zijn voor de juiste toepassing van de Dublin III-verordening, geen toereikende rechterlijke bescherming biedt die de betrokkene in staat stelt de rechten uit te oefenen die hij ontleent aan die verordening en aan artikel 47 van het Handvest. (...)49. Gelet op een en ander dient op de prejudiciële vraag te worden geantwoord dat artikel 27, lid 1, van de Dublin III-verordening, gelezen*

in het licht van overweging 19 van deze verordening, en artikel 47 van het Handvest aldus moeten worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan een nationale wettelijke regeling op grond waarvan de rechter bij het onderzoek van een bij hem ingesteld beroep tot nietigverklaring van een overdrachtsbesluit geen rekening mag houden met omstandigheden die dateren van na de vaststelling van dat besluit en die beslissend zijn voor de juiste toepassing van die verordening, tenzij die regeling voorziet in een specifiek rechtsmiddel dat een ex-nunconderzoek van de situatie van de betrokken persoon omvat waarvan de resultaten bindend zijn voor de bevoegde autoriteiten, welk rechtsmiddel kan worden ingesteld nadat die omstandigheden zich hebben voorgedaan en waarvoor met name niet als voorwaarde geldt dat die persoon zijn vrijheid is ontnomen of dat de tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit ophanden is.” De Raad wijst er nog op dat verzoeker aanwezig was op de terechtzitting van 20 april 2023 en uitdrukkelijk verklaarde nog te verblijven op het adres in Lisogne.

2.12. De Raad concludeert dat verweerder onzorgvuldig tot de conclusie is gekomen dat verzoeker is ondergedoken in de zin van artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Jawo. Een schending van artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening juncto de zorgvuldigheidsplicht werd aangetoond.

2.13. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk doen aan de voormelde vaststelling. De Raad neemt naast het reeds hierboven besproken verweer, akte van de in de nota geciteerde bepalingen van de Dublinreglementering en van passages van het arrest Jawo van het Hof van Justitie. Gezien wat verzoeker ontwikkelt in zijn verzoekschrift en de bovenvermelde bespreking ervan, kan verweerder bezwaarlijk worden gevolgd waar hij in zijn nota opwerpt dat de motieven van de bestreden beslissing *“die niet betwist worden en die steun vinden in het administratief dossier”* volstaan om ze te schragen naar recht.

2.14. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel en het verweer hierop behoeven derhalve geen verdere bespreking.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft in zijn middel gegronde onderdelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 juli 2022 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA